

copie der minuten bescheiden in griffie
 van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven
 (Vrij van griffierecht)
 art. 782 G.W.B.)

Uitgifte

Repertoriumnummer 2014 / 3283
Datum van uitspraak 9 mei 2014
Rolnummer 13/1442/A

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Rechtbank van eerste aanleg Leuven

Eindvonnis

Twaalfde kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van:

1. _____, en,
2. _____, beiden wonende te _____
- eisers, ter zitting vertegenwoordigd door M. _____ advocaat, loco _____, advocaat te _____

tegen:

HET VLAAMS GEWEST, in de persoon van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, met kabinet te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan 19.

- verweerder, ter zitting vertegenwoordigd door _____, advocaat te _____

I. PROCEDURE

De rechtbank doet uitspraak in deze zaak die op de zitting van 4 april 2014 in beraad werd genomen.

De bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden nageleefd.

De rechtbank nam onder meer kennis van:

- het gerechtsdeurwaardersexploot van 28 juni 2013 waarbij eisers verzet aantekenden tegen de dwangbevelen door mevrouw _____, Rekenplichtige van het Herstelfonds, namens het Vlaams Gewest op 15 mei 2013 uitgevaardigd en op dezelfde datum door mevrouw _____, Stedenbouwkundig inspecteur geïseerd en uitvoerbaar verklaard, en waarbij tevens verweerder werd gedagvaard
- de laatste conclusies¹ van partijen en de door hen neergelegde stukken
- de overige stukken van het rechtsplegingsdossier

De raadslieden van eisers en verweerder hebben de zaak gepleit op de openbare zitting van 4 april 2014. De zaak werd nadien in beraad genomen.

II. DE FEITEN EN VOORWERP VAN DE VORDERING

¹ zie artikel 748bis Gerechtelijk Wetboek en Cass. 29 maart 2011, rolnummer C.11.0472.N; Cass. 8 maart 2013, rolnummer C.11.0477.N. Voor eisers is dit de conclusie ter griffie neergelegd op 5 december 2013. Voor verweerder betreft het de conclusie ter griffie neergelegd op 20 januari 2014.

1.

Eisers zijn eigenaar van drie chalets te _____, zijnde:

- de woning gelegen te _____
- de woning gelegen te _____
- de woning gelegen te _____

Met betrekking tot de woning gelegen te _____ werd bij aanvankelijk proces-verbaal van 5 september 2012 (stuk 16 verweerder) vastgesteld:

"(...)

Op 04/09/2012 om 10:30 begeef ik mij naar het betrokken adres te _____

Bewoond terrein: ja.

Het terrein werd betreden met toestemming van _____. De schriftelijke toestemming wordt als bijlage gevoegd bij het proces-verbaal.

Voormelde vergunning werd uitgevoerd volgens het bouwplan maar de bestemming van de chalet werd gewijzigd. Deze dient namelijk voor permanente bewoning. Op dit adres zijn de volgende personen ingeschreven: _____ en haar twee kinderen _____ en _____.

Op het terrein zijn eveneens volgende constructies opgericht die tot op heden zonder vergunning worden in stand gehouden:

Aan de rechterzijde is een houten garage met afhellend dak opgericht. Bij benadering is de garage 3 meter breed en 5 meter diep. De nokhoogte is ongeveer 2,80 meter en het dak loopt af tot op ongeveer 2,20 meter.

Aan de achterzijde van de garage staat aan de zijkant een gemetste muur en een metalen poortje.

Links van de chalet is er een betonnen muurtje van twee stenen hoog opgetrokken.

Vooraan op het terrein, aan de linkerzijde, zijn 2 houten tuinhuisjes met zadeldak opgetrokken. De tuinhuisjes zijn ongeveer 3 meter breed en 2 meter diep. De nokhoogte is ongeveer 2,5 meter hoog. Langs het tuinhuisje aan de linkerkant ligt een hoop afval opgestapeld. Op ongeveer 1,50 meter van deze tuinhuisjes, vooraan op het terrein, is een vijver aangelegd van ongeveer 15 meter op 4 meter. De vijver is gedeeltelijk afgebakend met betonblokken. De oprit naar chalet en de garage is afgebakend met één laag betonblokken, om de oprit te verharden is er grind gebruikt. Op het terrein ligt op verschillende plaatsen materiaal en afval gestapeld.

Het terrein is volledig omheind. Hiervoor zijn deels betonplaten, Bekaertdraad en metalen platen gebruikt. Er is een metalen toegangspoort naar de oprit tussen metselwerk geplaatst. (...)"

Volgens de verbaliserende Stedenbouwkundig inspecteur werd een inbreuk gepleegd op de artikelen 6.1.1 en 4.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO).

Er werd tevens een stakingsbevel gegeven, als volgt verwoord in het proces-verbaal:

"Er werd ter plaatse om 10:30u een mondeling bevel tot onmiddellijke staking gegeven aan _____.

Bovendien werd een schriftelijke bevel tot onmiddellijke staking aangebracht op een goed zichtbare plaats".

De omvang van de staking werd als volgt omschreven:

“De staking werd bevolen ten aanzien van alle werken, handelingen en wijzigingen en het gebruik van de chalet voor permanente bewoning”.

Het mondeling en schriftelijk gegeven bevel tot staking werd bij beslissing van 6 september 2012 bekrachtigd (stuk 15 verweerder). Eisers (als eigenaars) en (als bewoonster) werden als overtreders vermeld. Er werd hen het in stand houden van constructies zonder vergunning - het als eigenaar toestaan of aanvaarden dat deze feiten worden in stand gehouden – het plegen van een inbreuk op de plannen van aanleg, zoals nader omschreven in het proces-verbaal van 5 september 2012, verweten. Ook de geschonden artikelen werden nogmaals weergegeven. Tevens werd gewezen op de gevolgen van de doorbreking van een bekrachtiging.

Het proces-verbaal van vaststelling, met het stakingsbevel en de bekrachtigingbeslissing, werden per brief van 7 september 2012 aangetekend met ontvangstbewijs meegedeeld aan eisers en en tevens aan het Agentschap Inspectie RWO Brussel, de procureur des Konings te Leuven en het college van burgemeester en schepenen van (stuk 17 verweerder).

Eisers werden in de begeleidende brief in kennis gesteld van het feit dat zij als eigenaars medeverantwoordelijk waren voor de uitvoering van het stakingsbevel. Er werd hen bovendien meegedeeld dat indien zij aan dit bevel geen gevolg gaven voor 17 november 2012 hen elk een administratieve boete van 5.000 euro zou worden opgelegd. Deze boete zou nadien telkens herhaald worden als zij daarna ook geen gevolg gaven aan het bevel.

Bij aanvankelijk proces-verbaal van 12 december 2012 (stuk 10 verweerder) werd het hierna volgende vastgesteld:

“(…)

Op 10/12/2012 omstreeks 10:50 uur begeef ik mij naar het betrokken adres te

Bewoond terrein: Ja.

*Het terrein werd betreden met toestemming van
bijlage gevoegd bij het proces-verbaal.*

. De schriftelijke toestemming wordt als

Op 05/09/2012 werd door het agentschap Inspectie RWO lastens voormelde personen een proces-verbaal met notitienummer opgesteld voor het in stand houden van constructies zonder vergunning - als eigenaar toestaan of aanvaarden dat deze feiten worden in stand gehouden - het plegen van een inbreuk op de plannen van aanleg.

Er werd tevens een bevel tot onmiddellijke staking gegeven. De staking werd bevolen ten aanzien van alle werken, handelingen en wijzigingen en het gebruik van de chalet voor permanente bewoning.

Dit stakingsbevel werd door de stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigd op 06/09/2012.

Heden stel ik vast dat het strafbare gebruik van de chalet op het perceel wordt voortgezet. De chalet wordt nog steeds gebruikt voor permanente bewoning. Wij treffen aan in de chalet. Deze

persoon is dezelfde als tijdens het eerste proces-verbaal en is op dit ogenblik ingeschreven in het bevolkingsregister. Haar kinderen en zijn ook ingeschreven in het bevolkingsregister.(...)"

Dit gebruik betekent een doorbreking van voormeld stakingsbevel".

Deze vaststelling impliceerde volgens de verbaliserende Stedenbouwkundig inspecteur een inbreuk op artikel 6.1.1 VCRO.

Er werd een tweede stakingsbevel gegeven:

"Gelet op wat voorafgaat en om onder meer de voortzetting van dit strafbare gebruik te verhinderen werd er ter plaatse omstreeks 10:50 uur een mondeling bevel tot onmiddellijke staking gegeven aan

Omvang staking: De staking werd bevolen ten aanzien van alle werken, handelingen en wijzigingen en het gebruik van de chalet voor permanente bewoning".

Het mondeling gegeven bevel tot staking werd bij beslissing van 12 december 2012 bekrachtigd (stuk 9 verweerder). Eisers (als eigenaars) en (als bewoonster) werden als overtreders vermeld. Er werd hen het voortzetten van het strafbare gebruik in strijd met een bekrachtigd stakingsbevel, zoals nader omschreven in het proces-verbaal van 12 december 2012, verweten. Ook de geschonden bepaling werd nogmaals weergegeven. Tevens werd opnieuw gewezen op de gevolgen van de doorbreking van een bekrachtiging.

Het proces-verbaal van vaststelling, met het stakingsbevel en de bekrachtigingbeslissing, werden per brief van 12 december 2012 aangetekend met ontvangstbewijs meegedeeld aan eisers en en tevens aan het Agentschap Inspectie RWO Brussel, de procureur des Konings te Leuven en het college van burgemeester en schepenen van (stuk 9 verweerder).

In de begeleidende brief aan eisers werd gesteld:

"(...) Wij hebben vastgesteld dat er geen gevolg gegeven werd aan ons bevel om een einde te stellen aan de bewoning op dit terrein en er zal u bijgevolg een administratieve geldboete van 5000 euro worden opgelegd (zie ons aangetekend schrijven van 07/09/2012).

Om dezelfde reden werd op 10/12/2012 ook opnieuw de stillegging bevolen van de werken / het gebruik op het terrein / van de constructie.

Dit nieuwe stakingsbevel betekent onder meer dat u een einde moet stellen aan de permanente bewoning op dit terrein.

Als eigenaar bent u medeverantwoordelijk voor de uitvoering van dit stakingsbevel.

Indien u aan dit nieuw bevel opnieuw geen gevolg geeft, zal u opnieuw een administratieve geldboete van 5000 euro worden opgelegd. Deze boete zal herhaald worden tot u het terrein verlaten heeft (...)"

In een brief van 18 december 2012 aan het Agentschap Inspectie RWO deelden eisers mee dat [redacted] reeds in november 2012 was verhuisd. Zij waren van oordeel niet verantwoordelijk te kunnen worden gesteld voor het feit dat zij nog niet zou uitgeschreven zijn uit het bevolkingsregister van [redacted]. Er werd verwezen naar een procedure in kort geding waarbij om de opheffing van het stakingsbevel van 6 september 2012 werd verzocht. Eisers vroegen hen te bevestigen de geldboetes niet verschuldigd te zijn (stuk 13 verweerder).

In antwoord op het voormeld schrijven verwees het Agentschap Inspectie RWO naar het proces-verbaal van 12 december 2012 waarin werd vastgesteld dat [redacted] nog steeds in de chalet werd aangetroffen en het goed door haar bewoond werd (stuk 8 verweerder).

De Rekenplichtige van het Herstelfonds stelde eisers per aangetekende brief van 17 januari 2013 in kennis van het feit dat hen elk krachtens artikel 6.1.49 VCRO een administratieve boete van 5.000 euro werd opgelegd. Deze boete was uiterlijk op 17 maart 2013 te voldoen (stuk 7 verweerder).

Bij aangetekende brief van 8 februari 2013 aan het Agentschap Inspectie RWO stelden eisers dat de respectievelijke administratieve geldboetes van 5.000 euro niet rechtsgeldig werden opgelegd en zij deze bijgevolg niet verschuldigd zijn (stuk 6 verweerder).

Op 7 maart 2013 verwierp de Stedenbouwkundig inspecteur deze verzoeken als onontvankelijk want meer dan 15 dagen daterend na 17 januari 2013, zijnde de datum van de aangetekende brieven houdende het opleggen van de administratieve geldboetes (art. 6.1.49 § 4 VCRO) (stuk 5 verweerder). De administratieve geldboetes waren verschuldigd binnen de zestig dagen na de kennisgeving van de definitieve beslissing, zijnde ten laatste op 6 mei 2013.

Bij beschikking van 28 maart 2013 besliste de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg zitting houdend zoals in kort geding dat de stakingsbevelen rechtsgeldig werden opgelegd (stuk 3 verweerder).

Op 16 mei 2013 werden met toepassing van artikel 6.1.50 VCRO door de Rekenplichtige van het Herstelfonds twee dwangbevelen, respectievelijk op naam van [redacted] – De [redacted] en [redacted], tot betaling van de administratieve geldboetes ten bedrage van 5.000 euro uitgevaardigd, op dezelfde datum gevisieerd en uitvoerbaar verklaard door de Stedenbouwkundig inspecteur (stukken 1 en 2 verweerder).

Deze dwangbevelen werden op 29 mei 2013 bij gerechtsdeurwaardersexploot aan eisers betekend (stuk 1 eisers).

Eisers verzoeken met huidige procedure:

“In hoofdde:

Dienvolgens te zeggen voor recht dat er geen rechtsgeldige reden blijkt te zijn voor het opleggen van een geldboete wegens de doorbreking van het stakingsbevel en dienvolgens de beslissingen dd. 17/01/2013 van de Gewestelijke Stedenbouwkundige directeur alsmede beslissing van 07/03/2013 van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Directeur waarbij het verzoek tot nietigverklaring van de wegens een doorbreking van een stakingsbevel opgelegde administratieve geldboete onontvankelijk werd verklaard en waarbij de doorbreking van het stakingsbevel bevestigd blijft en twee geldboetes van respectievelijk 5.000,00 euro (in totaal 10.000,00 euro) ten laste van verzoekers behouden blijft, dienen te worden nietig verklaard;

Vervolgens de dwangbevelen uitgevaardigd op verzoek van Mevr. Rekenplichtige van het Herstelfonds, namens het Vlaams Gewest te Sint-Joost-Ten-Node, Koning Albert II-laan 19 bus 22, op 16/05/2013 en vervolgens geïnviseerd en uitvoerbaar verklaard op 16/05/2013 door Mevr. , Stedenbouwkundig Inspecteur, nietig te verklaren.

In subsidiaire orde:

De opgelegde geldboeten door een beslissing van 17/01/2013 voor een totaal bedrag van 10.000,00 euro te horen kwijtschelden, minstens te matigen”.

Eisers verzoeken tenslotte verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 990,00 euro en het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, zonder zekerheidsstelling en met uitsluiting van kantonnement.

III. BEOORDELING

1.

Het toetsingsrecht van de rechter inzake administratieve sancties houdt niet in dat hij op grond van een subjectieve appreciatie van wat hij redelijk acht, om loutere redenen van opportuniteit en tegen wettelijke regels in, boeten kan kwijtschelden of verminderen (zie ook Cass. 13 februari 2009, AR.F..06.0109.N).

De rechter aan wie gevraagd wordt een administratieve sanctie te toetsen die een repressief karakter heeft in de zin van art. 6 EVRM, moet de wettigheid van die sanctie onderzoeken en mag in het bijzonder nagaan of die sanctie verzoekenbaar is met de dwingende eisen van internationale verdragen en van het interne recht, met inbegrip van algemene rechtsbeginselen; de toetsing moet in het bijzonder aan de rechter toelaten na te gaan of de sanctie niet onevenredig is met de inbreuk, zodat de rechter mag

onderzoeken of het bestuur in redelijkheid kon overgaan tot het opleggen van een sanctie van zodanige omvang (zie ook Cass. 13 februari 2009, AR.F.06.0107.N).

Het Grondwettelijk Hof oordeelde (naar aanleiding van een toetsing van artikel 70 W BTW aan de Grondwet) dat het de rechter toestaat met volle rechtsmacht toezicht uit te oefenen op een administratieve beslissing inzake een geldboete. Meer bepaald, dat dit toezicht het de rechter mogelijk moet maken na te gaan of die beslissing in feite en in rechte verantwoord is en of zij alle wetsbepalingen en algemene beginselen naleeft die de administratie in acht moet nemen, waaronder het evenredigheidsbeginsel.

Dit betekent volgens het Hof dat indien de wetgever van oordeel is dat de administratie de mogelijkheid moet hebben om de omvang van de sanctie aan te passen, niets van wat onder de beoordeling van de administratie valt aan het toezicht van de rechter mag kunnen ontsnappen.

Evenwel staat het aan de wetgever te oordelen of het aangewezen is de administratie en de rechter te dwingen tot gestrengheid wanneer een overtreding inzonderheid het algemeen belang schaadt (GwH, arrest nr. 79/2008 van 15 mei 2008, rolnummer 4292, in het bijzonder de overwegingen B.6.1-B.6.3).

2.

Dit laatste is in casu het geval. Immers, artikel 6.1.49. §1. VCRO luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van afdeling 1, wordt een administratieve geldboete van 5.000 euro opgelegd aan de persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigd bevel tot staking, vermeld in artikel 6.1.47, vijfde lid.

De bekrachtigingsbeslissing vermeldt de bepalingen van het eerste lid.”

De VCRO voorziet dus in een administratieve geldboete bij het doorbreken van een bevel tot staken en bepaalt de grootte ervan op (een vast bedrag van) 5.000 euro.

De rechtbank moet weliswaar de aan eisers opgelegde administratieve geldboeten op hun wettigheid beoordelen (en nagaan of ze niet onevenredig zijn en de redelijkheidstoets weerstaan), maar dient daarbij te onderzoeken in welke mate het bestuur zelf gebonden was door een sanctie (zie ook Cass. 13 februari 2009, AR.C.07.0507.N).

De bewoordingen van het artikel 6.1.49. § 1 VCRO zijn duidelijk. De strengheid van het opleggen van de administratieve boete is bepaald en het bedrag evenzeer. In voorliggend geval beschikt de overheid enkel over een gebonden bevoegdheid. Er is dus geen beoordelingsvrijheid in hoofde van het bestuur.

Een administratieve geldboete wordt opgelegd en bij niet-betaling binnen de voorziene termijn wordt een bevel uitgevaardigd (art. 6.1.50. § 1 VCRO).

Bijgevolg is, in de lijn van de hierboven geciteerde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en het Hof van Cassatie, de bevoegdheid van de rechtbank beperkt tot het beoordelen van de actualiteit van de titel die het dwangbevel uitmaakt alsook de rechtmatigheid van dat dwangbevel.

Immers, indien geen gemotiveerd verzoek om kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling van de administratieve geldboete werd ingediend (art. 6.1.49. § 3 VCRO) of dit verzoek werd - zoals in onderhavig geschil - afgewezen bij definitieve beslissing (art. 6.1.49. § 7 VCRO), dan is er wettelijk geen andere mogelijkheid dan de invordering van deze geldboete.

Gelet op wat voorafgaat, kan de rechtbank niet ingaan op het verzoek van eisers, in ondergeschikte orde geformuleerd, om de opgelegde administratieve geldboeten kwijt te schelden, minstens te matigen. De rechtbank kan enkel beoordelen of het dwangbevel op de juiste wijze tot stand is gekomen.

3.

Wat dit betreft, zijn eisers van oordeel dat de dwangbevelen wegens een niet-afdoende motivering door de uitvaardigende overheid nietig dienen te worden verklaard. Immers, men dient volgens eisers vast te stellen dat in de dwangbevelen die op 29 mei 2013 aan eisers werden betekend geen melding wordt gemaakt van wie deze beslissing uitging en op welke woning de dwangbevelen betrekking hebben. Wat betreft de kwijtschelding van 8 februari 2013 waarvan sprake is in de dwangbevelen, is het hen evenmin duidelijk over welke kwijtschelding het gaat.

4.

Terecht merken eisers op dat de kwestieuze dwangbevelen bestuurshandelingen uitmaken in de zin van de Wet van 29 juli 1991 op de motivering van bestuurshandelingen.

Krachtens de voormelde wet is een uitdrukkelijke motivering in de akte vereist, die de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt welke aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet volgens de wet bovendien afdoende zijn (art. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991).

Dat de motivering van het dwangbevel afdoende moet zijn, betekent dat de beslissing voldoende door de motivering moet worden gedragen en dat de motivering evenredig moet zijn met de belangrijkheid van de genomen beslissing en de aard van de bevoegdheid van de overheid. Een motivering is afdoende, indien zij aan de bestemming van het dwangbevel toelaat de gronden te kennen van de beslissing die hem aanbelangt. Of dat al dan niet het geval is, dient in concreto te worden beoordeeld. Bij deze beoordeling mag men inzonderheid rekening houden met de voorafgaande effectieve kennis die de bestemming heeft van de gegevens van het dossier.

De dwangbevelen vermelden:

"In het jaar 2013, op donderdag 16 mei

Heb ik ondergetekende ; rekenplichtige van het Herstelfonds Koning Albert II-laan 19, bus 22 te 1210 Brussel, namens het Vlaams Gewest

Krachtens

*-de artikelen 6.1.49 en 6.1.50 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;
-artikel 8 van het besluit van de Vlaamse regering van 28 april 2000 betreffende de administratieve geldboete voor het overtreden van een bekrachtigd stakingsbevel;
-de beslissing van 17/01/2013 tot het opleggen van een administratieve geldboete wegens het overtreden van het stakingsbevel van 04/09/2012, bekrachtigd 06/09/2012;
-kwijtschelding dd. 08/02/2013*

BEVEL gegeven aan

(...)"

De rechtbank stelt vooreerst vast dat de overheid die de dwangbevelen uitvaardigde duidelijk wordt vermeld.

Bovendien wordt verwezen naar de ter zake toepasselijke bepalingen.

De dwangbevelen verwijzen naar de beslissing van 17 januari 2013.

Het betreft de brief, naar elk van beide eisers aangetekend met ontvangstbericht verstuurd, waarbij zij in kennis werden gesteld dat hen elk een administratieve geldboete van 5.000 euro werd opgelegd wegens de bij proces-verbaal van 12 december 2012 vastgestelde doorbreking van het stakingsbevel van 4 september 2012, zoals bekrachtigd op 6 september 2012, met betrekking tot het perceel te

(stuk 7 verweerder). Een afschrift van het proces-verbaal van 12 december 2012 (stuk 10 verweerder) en van het stakingsbevel (zoals vermeld in het proces-verbaal van 5 september 2012, stuk 16 verweerder) werd, volgens de brief, telkens als bijlage gevoegd.

Het proces-verbaal van vaststelling van 5 september 2012, met het stakingsbevel en de bekrachtigingbeslissing van 6 september 2012, werd trouwens eerder per brief van 7 september 2012 aangetekend met ontvangstbewijs meegedeeld aan eisers (stuk 17 verweerder). Ook het proces-verbaal van vaststelling van 12 december 2012 werd voordien per brief van 12 december 2012 aangetekend met ontvangstbewijs meegedeeld aan eisers (stuk 9 verweerder).

Eisers zijn weliswaar eigenaar van drie chalets. Voor alle drie werd op 4 september 2012 een stakingsbevel, telkens bekrachtigd op 6 september 2012, uitgevaardigd. Bovendien werd met betrekking tot de eigendommen op 12 december 2012 vastgesteld dat de bekrachtigde stakingsbevelen niet werden gerespecteerd. Doch enkel voor het perceel te

werd eisers per brief van 17 januari 2013 een administratieve geldboete opgelegd.

Dat de brief van 17 januari 2013 met de bijlagen door eisers goed werd ontvangen blijkt uit hun brief van 7 februari 2013 (stuk 6 verweerder). In dit schrijven refereren eisers trouwens zelf enkel naar de toestand inzake het perceel te

De rechtbank is van oordeel dat, uit de samenlezing van alle voormelde stukken, duidelijk blijkt om welke woning het gaat, door welk bestuur de administratieve geldboeten werden uitgevaardigd, alsook het bedrag van en de reden waarom deze werden opgelegd. In casu volstaat een motivering door verwijzing als een afdoende motivering.

Wat de kwijtschelding van 8 februari 2013 betreft, is het duidelijk dat door het bestuur wordt gerefereerd naar de aangetekende brief die door eisers zelf op deze datum naar het Agentschap Inspectie RWO werd verstuurd en waarin zij stelden de respectievelijke administratieve geldboetes van 5.000 euro niet verschuldigd te zijn (stuk 6 verweerder). Dit verzoek tot kwijtschelding (zie punt 6.) van de administratieve geldboeten werd trouwens op 7 maart 2013 onontvankelijk verklaard (stuk 5 verweerder). De rechtbank ziet bijgevolg niet in hoe eisers door de vermelding 'kwijtschelding d.d. 08/02/2013' in dwaling zijn gebracht.

Gelet op het hoger vermelde moet worden besloten dat de dwangbevelen overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 zowel in rechte als in feite naar behoren werden gemotiveerd.

5.

Eisers merken op dat zij reeds op 12 december 2012 door het Agentschap Inspectie RWO in kennis werden gesteld van het feit dat hen een administratieve geldboete van 5.000 euro zou worden opgelegd.

Zij stellen onmiddellijk te hebben gereageerd met een brief van 18 december 2012 waarin deze geldboeten door hen werden betwist (stuk 13 verweerder).

Anders gesteld, eisers vroegen reeds op 18 december 2012 een kwijtschelding aan, reeds vóór de administratieve geldboeten op 17 januari 2013 werden opgelegd. Zij zijn van mening dat niets hen belet, aangezien de wet niet bepaalt dat de kwijtschelding, de vermindering of het uitstel pas kan aangevraagd worden na de afgifte ter post van de aangetekende brief waarbij de administratieve geldboete wordt opgelegd, om reeds vóór de ontvangst van deze aangetekende brief een verzoek tot kwijtschelding in te dienen, zeker nu zij reeds op 12 december 2012 in kennis werden gesteld van de op te leggen geldboeten.

Eisers verwijzen naar het feit dat het Agentschap Inspectie RWO weliswaar op 20 december 2012 antwoordde op het schrijven van eisers van 18 december 2012, maar dat daarbij werd nagelaten om op hun verzoek tot kwijtschelding te repliceren. Zij stellen dat, aangezien het Agentschap Inspectie RWO nagelaten heeft om binnen de in artikel 6.1.49. § 5 VCRO gestelde termijn van dertig dagen te antwoorden, hun verzoek tot kwijtschelding van de administratieve geldboeten van 18 december 2012 geacht wordt ingewilligd te zijn.

Eisers concluderen dat de Vlaamse overheid bijgevolg ten onrechte de uitvoering vordert van kwijtgescholden administratieve geldboeten, zodat de dwangbevelen nietig dienen te worden verklaard.

Zij benadrukken tenslotte dat zij niet op 8 februari 2013 maar wel reeds op 18 december 2012 een verzoek tot kwijtschelding van de administratieve geldboeten indienden. In de brief van 8 februari 2013 werd immers de nietigheid van de beslissing tot het opleggen van de administratieve geldboeten ingeroepen. Bijgevolg kan er geen rekening worden gehouden met de beslissing van 7 maart 2013.

6.

Artikel 6.1.49. VCRO bepaalt:

“§1. Onverminderd de bepalingen van afdeling 1, wordt een administratieve geldboete van 5.000 euro opgelegd aan de persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigd bevel tot staking, vermeld in artikel 6.1.47, vijfde lid.

De bekrachtigingsbeslissing vermeldt de bepalingen van het eerste lid.

§2. De administratieve geldboete wordt opgelegd door de door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaren.

De betrokkene wordt van de beslissing tot het opleggen van de administratieve geldboete in kennis gesteld bij aangetekende brief met bericht van ontvangst.

De Vlaamse Regering stelt hieromtrent de nadere regels vast.

§3. De ambtenaren daartoe aangewezen door de Vlaamse Regering beslissen over de gemotiveerde verzoeken om kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling van de geldboeten, vermeld in §1, die de betrokkene bij aangetekende brief tot hen richt.

Het verzoek schorst de bestreden beslissing.

§4. De verzoeken, vermeld in §3, worden binnen vijftien dagen, te rekenen vanaf de datum van de afgifte ter post van de aangetekende brief, vermeld in §2, tweede lid, gericht aan de daartoe door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaren.

§5. De ambtenaren daartoe aangewezen door de Vlaamse Regering nemen een beslissing binnen dertig dagen, te rekenen vanaf de datum van het overmaken van het verzoek, vermeld in §4.

De beslissing van de bevoegde ambtenaren wordt bij aangetekende brief, met bericht van ontvangst, ter kennis gebracht van de indiener van het verzoekschrift.

Bij met redenen omkleed aangetekend schrijven, gericht aan de indiener van het verzoek, kan de bevoegde ambtenaar de voormelde termijn eenmalig verlengen met dertig dagen.

§6. Indien de beslissing niet is overgemaakt binnen de in §5 gestelde termijn, wordt het verzoek geacht te zijn ingewilligd.

§7. De administratieve geldboete moet worden betaald binnen zestig dagen na de kennisgeving van de definitieve beslissing.

§8. De vordering tot voldoening van de administratieve geldboete verjaart door verloop van vijf jaar, te rekenen vanaf de dag waarop zij is ontstaan.

De verjaring wordt gestuit op de wijze en onder de voorwaarden bepaald bij de artikelen 2244 en volgende van het Burgerlijk Wetboek”.

Uit de voormelde bepaling blijkt duidelijk dat de administratieve geldboeten eisers voor het eerst bij brieven van 17 januari 2013 (stuk 7 verweerder) werden opgelegd. Immers, pas in deze brieven is gestipuleerd “dat het voortzetten van het gebruik in strijd met het stakingsbevel wordt (...) gesanctioneerd met een administratieve geldboete van 5.000 euro”.

Deze beslissing werd genomen door de daartoe bevoegde ambtenaar, te weten de Rekenplichtige van het Herstelfonds.

Bovendien bevatten alleen deze brieven een aantal essentiële concrete gegevens zoals de uiterste datum van betaling, het rekeningnummer met het te vermelden kenmerk en de informatie inzake de mogelijkheid tot het instellen van een beroep.

De brieven van 12 december 2012, uitgaande van de Stedenbouwkundig inspecteur, verwijzen slechts naar de bekrachtigingsbeslissing van 12 december 2012 van het mondelinge stakingsbevel van 10 december 2012.

In deze brieven wordt vermeld dat werd vastgesteld dat er geen gevolg werd gegeven aan het bevel om een einde te stellen aan de bewoning en er bijgevolg een administratieve geldboete van 5000 euro zal worden opgelegd.

Er wordt weliswaar reeds verwezen naar de administratieve geldboete, maar deze wordt met deze brieven nog niet opgelegd.

Vooraleer de administratieve geldboeten in feite en in rechte werden opgelegd - dus pas bij beslissing van 17 januari 2013 - bestaan deze niet. De brief van 18 december 2012 waarin eisers om de kwijtschelding van de administratieve geldboeten verzoeken was derhalve voorbarig en zonder voorwerp.

Zelfs indien de redenering van eisers zou worden gevolgd en hun brief van 18 december 2012 zou worden beschouwd als een rechtsgeldig verzoek tot kwijtschelding van de administratieve geldboeten, alvorens deze effectief werden opgelegd, dan nog moet

worden vastgesteld dat het bestuur wel degelijk binnen de voorziene termijn reageerde net door het opleggen van de administratieve geldboeten bij beslissing van 17 januari 2013.

De brief van eisers van 8 februari 2013 waarin zij menen de administratieve geldboeten (wegens nietigheid van de beslissing waarbij deze werden opgelegd) niet verschuldigd te zijn, kon door het Agentschap Inspectie RWO daarentegen wel degelijk worden beschouwd als een verzoek tot kwijtschelding van de geldboeten. Het verzoek werd terecht wegens laattijdigheid als niet ontvankelijk afgewezen.

7.

Eisers worden in het ongelijk gesteld. Zij worden veroordeeld tot de kosten van het geding zoals hierna bepaald.

IV. DE RECHTBANK beslist het volgende

De rechtbank doet uitspraak na tegenspraak en in eerste aanleg.

De vordering van _____ en _____ is ontvankelijk maar ongegrond.

De rechtbank veroordeelt _____ en _____ tot de kosten van de procedure. Deze kosten moeten voor _____ en _____ niet worden vastgesteld omdat zij te hunner laste blijven en worden voor het VLAAMS GEWEST vastgesteld op 990,00 euro.

Dit vonnis werd uitgesproken in de openbare terechtzitting van de twaalfde kamer van de rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Leuven op 9 mei 2014, waar zetelden:

- _____, alleensprekend rechter
- _____, griffier